

เวลาเป็นของขวัญ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันสิ้นปี เห็นใหม่ วันคืนล่วงไป ๆ นะ วันสิ้นปีหมดปีไปนี้ เวลามันหมดเดือนหมดวันนะ เราคิดอย่างไรกัน เวลาหมดเดือนหมดวันเราก็ยังปกติกันอยู่ แต่พอวันสิ้นปี พอสิ้นปีเราก็มองว่าพอสิ้นปีต้องฉลองกัน แต่เวลามันก็หมดไป ๑ ปี เห็นใหม่ กาลเวลาหมดไปอีก ๑ ปี เวลามันหมดไปนี้ เราก็หมดไป

แต่ถ้ามันไม่คิดอย่างนั้นนะ เป็นผู้ปกติ สมมุติว่าเราเป็นผู้ที่หมดสิ้นจากการคิดของนี้ วันคืนล่วงไปมันปกติ เข้มมีด ๆ สว่างขึ้นไป มันไม่มีไปสะเทือนหัวใจท่านได้หรอก แต่มันจะเป็นเรื่องของเรา เรื่องของพวกเรานี้ เรื่องของพวกเรายังเกาะเกี่ยวอยู่ในโลกวัฏฏะ

สิ่งที่มันเคลื่อนไป มันให้ค่าไปตลอด สิ่งที่มันหมุนเวียนไป ความหมุนเวียนไปมันต้องให้ค่ากัน มันให้ค่ากันมันส่งไปไม่ได้ ธรรมชาติ เห็นใหม่ ความหมุนเวียนไป อันนี้ก็เหมือนกัน เราเกิดตาย ๆ นี้ เราเกิดตายขึ้นมาวันนี้ วันคืนล่วงไปนี้ เขากามพระสารีบุตร

“ชีวิตคืออะไร?”

“ชีวิตคือไออุ่น”

ชีวิตคือไออุ่น ชีวิตคือพลังงานไง พลังงานตั้งอยู่บนกาลเวลา เห็นใหม่ นี่มันสัมพันธ์กันตรงนี้ไง ชีวิตคือไออุ่น ถ้าเรายังมีไออุ่นอยู่ ยังมีธาตุรู้ผู้นี้ เรายังมีชีวิตสืบต่ออยู่ ถ้าเวลาจิตมันตาย หลุดออกไปนี้ ไออุ่นคือจิตวิญญาณไง แต่ท่านพูดว่า ไออุ่นเลย ไออุ่นคือพลังงานเฉย ๆ ชีวิตนี้คือตัวพลังงานที่มันตั้งอยู่บนกาลเวลาที่สืบต่อ

ถ้ากาลเวลาที่สืบทอดเราก็ได้ประโยชน์กับมัน เห็นไหม เราได้โอกาสได้สร้างบุญกุศล ชีวิต ๑ ปีนี้ เราย้อนกลับไปว่า หมดปีไปนี้ เราทำเป็นประโยชน์กับเราหรือเป็นโทษกับเรามากกว่ากัน นี้ ถ้าเป็นประโยชน์เป็นโทษกับเรามากกว่ากัน มันจะสะสมลงที่ใจเรา ใจเราไป เห็นไหม ที่ว่าจะไป สุดโตต้องปัจจุบันสุดโตก่อน จะไปดีนี้ เราต้องคิดตั้งแต่วันนี้ ถ้าวันนี้ดี วันนี้ไม่มีหนี้พຽງนี้ก็ไม่มีหนี้ วันนี้มีหนี้อยู่พຽງนี้ก็ไม่มีหนี้ เห็นไหม ถ้าอย่างนี้เราต้องทำปัจจุบันให้เป็นประโยชน์กับเราที่สุด แล้วเราแก้ไขข้างหน้าขึ้นไป ๆ

กาลเวลาจะมีเฉพาะเราตรงนี้ ตรงที่ว่ากาลเวลาไม่เพราะว่าเรายังมีไออุ่นอยู่ ยังต้องเป็นไปอยู่ ไออุ่นที่สกปรกด้วยนะ ถ้าไออุ่นที่ฉลาดนี้รอวันตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้จน ๒,๕๔๔ ปี จะเข้า ๔๔ ปีวันพຽງนี้ เห็นไหม ตายไปแล้ว ๒,๕๔๔ ปียังเป็นประโยชน์อยู่ คนที่ทำคุณงามความดีว่าตายไปแล้วนะ แต่สิ่งที่ว่าค้นพบไว้นี้ ยังเป็นให้พวกเราได้พึ่งพาอาศัย ยังได้ตลอดไป

แต่ของเราถ้าชีวิตเราไม่เป็นอย่างนั้น ชีวิตเรานี่ เราเป็นคนที่ว่า เหมือนกับเราได้ของขวัญ นะ แกะกล่องออกมาได้เป็นมนุษย์สมบัติ แกะกล่องของขวัญมาได้มนุษย์สมบัติมา เราได้มนุษย์สมบัติ เราทำคุณงามความดี เราได้เกิดเป็นมนุษย์ไฉ่ พอเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมาเห็นไหม ของขวัญนี้เราจะใช้อย่างไร ใช่ว่าให้มันหมดไป หรือจะใช้อย่างไร กาลเวลาบางคนอายุ ๓๐ – ๔๐ บางคน ๔๐ – ๕๐ ตายแล้ว นี่กาลเวลา เห็นไหม มันถึงว่ากาลเวลานั้นส่วนกาลเวลา

คนที่ว่ามีชีวิตยืนยาวนี้ ไม่ทำปาณาติบาต คนจะเกิดเป็นมนุษย์นี้เขาว่าศีล ๕ สมบูรณ์ มนุษย์สมบัติเกิดจากศีล ศีลที่มีความบริสุทธิ์นี้ได้เกิดเป็นมนุษย์สมบัติ แต่ถ้าคนเกิดเป็นมนุษย์สมบัติขึ้นมาแล้วก็ยังต่างกัน ต่างตรงคนอายุยืนอายุไม่ยืน เห็นไหม ก็คนอายุยืนนี้ ว่าเราปล่อยสัตว์ปล่อยปลาคน เราให้อายุเขา มันต้องได้ผลประโยชน์ตอบแทนกลับมา

เราทำลายชีวิตเขานี้ ชีวิตเราก็สั้นเข้าเหมือนกัน เราทำลายไปนี้ วัฏวนของกรรมมันจะย้อนกลับมา แต่กรรมย้อนกลับมาช่วงไหน เราไม่เห็นว่าการย้อนกลับมาอย่างไร ย้อนกลับมาเพราะการกระทำที่ว่าหนึ่งชีวิตของเรา เราจะทำคุณงามความดีขนาดไหน

ถ้าชีวิตนะ ในพระไตรปิฎกบอกว่า “ผู้ที่มีสติสัมปชัญญะอยู่สมบูรณ์วันหนึ่ง ดีกว่าคนที่
ประมาทมีชีวิตอยู่ ๑ ชั่วโมงชีวิตอายุขัยเลย” เป็นร้อย ๆ ปีนี้ ไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับตัวเองเลยนะ นี่
ร้อยปี กับผู้ที่มีสติสัมปชัญญะอยู่แค่ ๑ วัน เวลา ๑ วันยังเป็นประโยชน์มากกว่าคนที่อายุ ๑๐๐ ปี เราจะ
ว่ากาลเวลาที่มีประโยชน์ตรงไหน

มันจะมีประโยชน์ตรงที่เราหุดตาสว่างใจ ตรงที่เราหาที่พึ่งของเรามานี้ เราทำคุณประโยชน์
นี้ เราทำคุณประโยชน์ไป มันยังไม่ถึงเวลาว่ามันจะให้ผลประโยชน์กับใคร เราทำต่อเมื่อมันมี
อุปสรรคขวางหน้า ถ้าไม่มีอุปสรรคขวางหน้าเลย งานมันก็ต้องเรียบริ้อยไปหมดสิ แล้วกิเลสมัน
ต้องไม่มีสิ มันมีแต่ฝ่ายมาร เห็นไหม ฝ่ายมารฝ่ายที่ทิ่มตำให้เราก้าวเดินไปไม่ได้

แต่ฝ่ายธรรม พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาเนี่ย ชำระกิเลสก่อน ธรรมในหัวใจ เราจะทำคุณงาม
ความดีของเราในใจของเรา มันก็ยังมีความต่อต้าน ความต่อต้านจากภายในของเรา จากความ
ต่อต้านภายนอก ทำงานข้างนอกก็มีความต่อต้านภายนอก ทำงานภายในจะทำคุณงามความดีของ
เรา อย่างน้อยมันก็เลื่อนเวลาไปก่อน เมื่อนั้น ๆ ค่อยทำ เลื่อนเวลาไปก่อนเพราะเรายังมีเวลาอยู่
เห็นไหม นี่ผลาญเวลาไป

คนที่ผลาญเวลาไปนี่ทำลายโอกาสของตัวเอง แล้วถึงเวลาขึ้นมาเนี่ย ใจมันก็... เหมือนกับ
คนไข้ เห็นไหม ถ้าคนไข้น้อย ไข้ที่ว่ามันพอแก้ไขได้ ไข้เริ่มต้นนี้ จะรักษาได้ จนไข่นั้นออกฤทธิ์
แล้วค่อยมาเจอหมอนี้มันก็รักษาไม่ได้ หัวใจก็เหมือนกัน ถ้ามันศรัทธา เริ่มต้นเราเริ่มศรัทธา แล้ว
เราเริ่มแก้ไขไปเนี่ย มันไม่ได้สะสมไว้ สิ่งที่จะสะสมไว้ในหัวใจมันน้อย

เวลาเราอายุมากขึ้นมาแล้วค่อยไป เห็นไหม อายุมากขึ้นมานี้ เหมือนเด็ก คนว่าผู้ใหญ่เกิด
มาแล้วพอแก่เฒ่าไปจะเหมือนเด็กอีกครั้งหนึ่ง เหมือนกันเลย พอแก่ไปเนี่ย มันก็มีแต่เรื่องที่ว่าสะสม
ไว้ในใจ พอมันคิดอะไรมันก็จะเกิด เหมือนเด็ก ๆ นะ แต่ถ้ามีความรู้ที่อยู่ อันนี้มันจะแก้ไขออกไป
เห็นไหม ถ้าเราทำตั้งแต่เริ่มต้น เราทำไป งานส่วนงาน งานภายนอกเป็นงานภายนอก งานภายใน
เป็นงานของเราไป

ถ้างานภายในนี้ ที่นี้ว่ากาลเวลาสำคัญไม่สำคัญตรงหัวใจดวงนี้ ถ้ามันสิ้นแล้วนะ เวลามันสิ้นแล้ว พอมันสิ้นไปจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนี่ ๔๕ ปีทำแต่เพื่อโลกไปเฉย ๆ ทำแต่เพื่อโลกไป เห็นไหม แล้วอย่างงั้นะ ตรงมาให้พระอนันต์นิมนต์ไว้ ถ้าจะอยู่อีก ๑ กัปก็อยู่ได้ แต่ถ้าอยู่อีก ๑ กัปประโยชน์จะมากกว่านั้นอีกขนาดไหน

แต่เพราะมารคลใจไว้หนึ่ง นี่ในตำราว่ามารคลใจไว้หนึ่ง แล้วมันเป็นอย่างนั้นไปที่ว่า พระพุทธเจ้าถึงบอกพระอนันต์ให้เป็นนัยถึง ๑๖ ครั้ง พระอนันต์ไม่นิมนต์ไว้เลย พอถึงเวลาท่านปลงอายุสังขารแล้วพระอนันต์มาขอทีหลัง ขอทีหลังก็ไม่ได้ นี่แม้แต่ชีวิตนี้ยังขยับให้มันยาวไปก็ได้ เห็นไหม

ถึงบอกว่า ชีวิตเวลานี้ไม่มีค่าสำหรับอย่างนั้นเลย ถึงจะปลดปล่อยวางชีวิตให้ดับไปวันนั้น ถึงว่าปลงอายุสังขารก็ได้ แล้วคนมาขอไม่ได้แล้ว เพราะปลงอายุสังขาร ธรรมเหนือทุกอย่างใจที่ทํามันเด็ดขาด พอเด็ดขาดนี้ มันตัดอะไรแล้วมันตัดไปเลย มันขาดไปเลย มันไม่มีอะไรมาสืบต่ออีก มันถึงว่าสิ่งใดนั้นเป็นเครื่องอยู่อาศัย

สิ่งที่เป็นเครื่องอยู่อาศัยของผู้ที่ผ่านพ้นไป แต่เป็นสิ่งที่ว่าเป็นทุกข์กับเราอย่างมากเลย ที่มีกิเลสในหัวใจนี้ จะมีความทุกข์อย่างนี้มหาศาล ถ้ามีมหาศาลเราต้องเดือนเรานี้ หมดไปอีก ๑ ปี แล้วปีต่อไปเราจะหาอะไรมาเป็นเครื่องสืบต่อ หาอะไรเป็นที่พึ่งใจ เราต้องมีที่พึ่งที่อาศัย

รถออกจากบ้านไป ถ้าน้ำมันเต็มถังไปนี่อุ่นใจมากเลย รถไปครั้งถึงนั้นก็อีกอย่างหนึ่ง รถออกจากบ้านไปน้ำมันนั้นใกล้จะหมดอยู่แล้วนี่ จิตออกจากร่างกายไป บุญกุศลที่สะสมไว้ ถ้าเราทำถึงเต็มที่แล้วเหมือนน้ำมันเต็มถัง ออกจากบ้านไปสบายมาก จะไปถึงไหนไปได้ตลอด เพราะว่ามันเต็มทีไปเลย เพราะจิตเราทำคุณงามความดีไว้ ครั้ง ๆ กลาง ๆ ก็ครั้งถึง ถ้าไม่ได้ทำเลยนะ เกือบจะไม่มีน้ำมันออกจากนี้ไปเลยนี่ ออกไปแล้วมีแต่ความร้อน ออกไปมีแต่ความคิดกระวนกระวายใจนะ นี่น้ำมันใจใหม่ มันเป็นอมิต

แล้วเราประพฤติปฏิบัติเข้าไปนี่ มันเป็นน้ำมันเรืองแสง น้ำมันที่เอาไว้แล้วไม่มีวันหมดนะ มันมหัศจรรย์ขึ้นไปอีกนะ ในศาสนานี้สอนอย่างนั้นจริง ๆ แล้วทำได้ พิสูจน์ได้ ใครทำถึงหัวใจ เพราะสุขทุกข์มันเกิดที่ใจ ความล้งเลงสยเกิดที่ใจ มันปล่อยวางปลดปล่อยได้ที่ใจ

น้ำมันก็คือสิ่งที่เป็นขันธุ์ ที่เป็นสะสมลงที่ใจนี่เป็นทิพย์เข้าไป แต่ที่เรืองแสงคือว่ามันตัดขาดทั้งหมด ขันธุ์กับหัวใจนี้ขาดออกไป แม้แต่ตอของจิตก็พลิกคว่ำไป มันเรืองแสงคือว่ามันสมบูรณ์ตลอดใจ น้ำมันนี้ไม่มีวันพร่อง เป็นของทิพย์ เป็นของมหัศจรรย์ยิ่งกว่าทิพย์ ทิพย์นี้ยังเวียนว่ายตายเกิด อันนี้มันไม่มีการเวียนตายเกิด มันเป็นของที่ว่า ไม่มีบกพร่องไป เมื่อพอ นี่ ศาสนาสอน...

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)